

Дерев'яних справ МАЙСТЕР

Меблі, виготовлені руками мешканця села Бутове Миколи Музичка, - хоч зараз на виставку. То робота справжнього майстра. В ній уміло поєднані смак, любов до дерева, художній дизайн, добротність і надійність. Ліжка, шафи, тумбочки, столи й стільці від бутівського мебляра знайшли свою прописку не лише в зарічненських оселях. Чимало його виробів гармонійно доповнюють інтер'єри квартир і будинків багатьох мешканців Рівного, Полтави, Запоріжжя.

Добра слава далеко лине.

От, недаремно кажуть, що талановита людина – талановита в усьому. Микола Музичко – неабиякий тому приклад. Залюблений в сцену завідувач Бутівським клубом уже десяток літ демонструє своїм землякам талант організатора, режисера, сценариста, артиста розмовного та комедійного жанрів. Не раз і не двічі він з честю виконував роль ведучого районних творчих звітів, фестивалів і навіть приміряв на себе конферанс славного Всеукраїнського фестивалю гумору "Лауреат Нобельської премії". Спількуюсь з Миколою не один рік і оце недавно, зовсім випадково, зробила для себе відкриття – він у нас ще й неабиякий мебляр – дерев'яних справ майстер – інакше вже й не скажеш. Сподіяла його виробів і бракувало слів, щоб висловити своє захоплення. Справжній талант! Тепер уже й не розбереш, що для цього чоловіка захоплення, а що робота? Про це й запитала перш на перш у Миколи.

Для мене це теж загадка. Ні працівників культури, ні меблярів уроду не було. Навіть моя перша спеціальність далека від цього. Я закінчив Сарненське ВПУ №22, отримав диплом техника-механіка. За фахом не працював зовсім. Бо ж наступного, по закінченню навчання, дня мене призвали до армії. Після служби повернувся в Бутове. Клуб на ремонті, підлога геть зогнила, дозволила ніякого. Організувались з хлопцями і давай приводити в порядок наш заклад культури своїми силами. За тиждень всю підлогу поклали. Колектив підібрався і небайдужий, і майстровитий, і, в певній мірі, талановитий. Згодом до хлопців додалися дівчата, ми підготували перший концерт і пішло й поїхало. Я став завідувачем клубу навіть не підозрюючи про те. Зателефонувала Анастасія Андріївна, тодішній Вичівський сільський голова: "Миколо, я тебе за клубом призначила". Отак я прийшов в культуру. Давали концертні програми на великій сцені і на виїздах в сусідні села, організовували розва-

полицю. Звісно, щоб робота була якісною, мала презентабельний вигляд – лише руками, якими б працювали вони не були, не обійтись. Потрібно мати в арсеналі фрезерний, рейсмусний станки, циркулярку. Відтак, почалась робота над облаштуванням майстерні. Тепер у Миколи є все необхідне приладдя і що не менш важливо – всі станки саморобні. Щоправда, рік тому, в Костополі, один станок він купив – фугочний, але неробочий. Своїми руками відремонтував агрегат і має тепер незамінного помічника.

По серйозному меблями Микола Музичко зайнявся років чотири тому. За цей короткий час нажив собі слави неабиякого майстра: стільці, столи, ліжка (двоспальні, двоярусні), тумбочки, комоди, шафи – все, наче з вітрин меблевих магазинів. Дві кімнати власного будинку господар умеблював своїми шедеврами. Вікна, двері в них – теж справа майстровитих рук Миколи. Затратив на це чимало часу й зусиль. На кожну кімнату йшло не менше двох

Тому всю потрібну інформацію, різні цікавинки, новинки відшукую на сайтах Інтернету. Щось запозичую з досвіду інших майстрів, в чомусь покладаюся на власний смак і фантазію – так відшукую золоту серединку. Отримав немало схвальних відгуків від друзів, односельчан, знайомих із Зарічного, Рівного, Києва і т.д. Хоча ніякою рекламою своїх виробів не займаюся. Люди один одному переказують і географія замовлень росте. Асортимент також. Виготовляю не лише меблі, а й альтанки, піднавіси, арки.

кожен день – в радість.

У житті Миколи є три найголовніших речі: дружина з дітьми, сцена та робота з деревом. На першому місці – завжди і всюди – сім'я. Це незмінно. Бо Марійка – найкраща дружина в світі, Сашко і Дмитрик – найлюбіші серцю синочки. А ось друге і третє – сцена і меблі – часто міняються місцями. Все залежить від настрою: робота стає захопленням, захоплення стає роботою. Отак і чергуються вони в житті. Без них цей тридцятирічний чоловік себе не уявляє.

пора на пора у Миколи.

- Я вже й сам відповіді на це питання дати не можу, - усміхається молодий чоловік. - Я без сцени свого диття не уявляю. За трудової книжкою, місцем моєї роботи значиться Бутівський сільський клуб. Але тепер я все більше й більше переконуюсь, що сцена – то не заробіток, не буденна робота. В ній живе моя душа. Довгий час вважав своїм хобі роботу по дереву. Зараз вона стала для мене чимось більшим, ніж звичайне захоплення. Є в обох цих справах те, що їх незримо єднає – обидві потребують творчого відношення.

- Звідкіля такі таланти у звичайного сільського хлопця взялися? Можливо, у спадок дістались? – знову цікавлюся у свого співрозмовника.

Села, організовували розважальні вечори, грали в КВН. Згодом закінчив режисерський факультет Дубнівського училища культури. Тепер уже й не уявляю, що в моєму житті щось могло бути по інакшому.

Так уже склалось у Миколи, що майже одночасно з його захопленням сценою визріло ще й бажання попрацювати з деревом. Він виріс серед розкішної природи, в оточенні зеленочубих дубів, розлогої вільхи, оспіваних поетами ясенів. Часом боляче ставало від того, що для когось живі велетні стають просто дровами. Будь-що хотілось дарувати безпомічним колодкам друге життя. Починав цю справу зі звичайних віконних карнизів. Начебто виходило непогано. Потім змайстрував свій перший стілець, першу лавку, перший столик, першу

кімнату йшло не менше двох років. Зате – який вигляд має тепер оселя! Майстер плекає надію на те, що прийде пора і він повністю упорядкує кухню та залу. На все треба час, а його катастрофічно не вистачає. До того ж, не механічна, а творча робота потребує особливого відношення, підходу, наснаги. Тут не поспішиш.

- Досить суттєва деталь у роботі з деревом – фарбування виробу, - каже Микола. - Сорок відсотків успіху залежить від якості цього процесу. Буває, що зробиш річ, начебто й гарна на вигляд, а нанесеш фарбу – і вся робота нанівець. Не той відтінок, не та густина, зрештою, навіть пензлик в цій справі грає неабияку роль. Тож, все необхідне начиння: лаки, фарби – купую в спеціалізованому магазині в Рівному. Я в меблярській справі – самоучка.

алюмінію, підняв, цркі. Отримую від цієї справи неабияке задоволення. Зробив добротного дубового стола чи, скажімо, шафу – і радієш, як дитя. Проходить час, змайстрував розкішне ліжко, чи яку надскладну арку – вже ця робота видається тобі кращою за всі попередні. Від того ще більше натхнення і

Спілкуючись з Миколою, захопила себе на думці, що хтось у цьому житті звик товкти воду в ступі, купатись в лінощах, а хтось прагне не марнувати на віку жодної хвилини. Саме з таких людей і народжуються справжні майстри.

Галина ГАВРИЛОВИЧ

